

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

ΤΡΕΧΟΥΝ, μουγκρίζουν μαύρα τὰ σύγνεφα,
Ψυχὸς τὸ ἀγέρι κτυπᾷ τὸ πρόσωπο,
Βροχὴ μεγάλη, λοξή, πυκνότατη
Πέφτει μὲν μάνητα.

Κανεὶς 'ς τὸ δρόμο, κανεὶς δὲ φαίνεται
Κ' ἐγὼ μονάχος τρέχω γυρεύοντας
'Εσένα, Μύρρα, ἐσε ποῦ μ' ἄναψες
Μιὰ φλόγα ἀκοίμητη.

'Εσε γυρεύω καὶ τρέχω δλότρεμος·
Μιὰ μαύρη σκέψι τὸ νοῦ μοῦ θόλωσε,
Μή σ' ἄλλου ἀγκάλη σ' ιδῶ κατάγυρτη
Φωτιὰ σκορπίζοντας.

"Ω! πόσο ή ζήλεια φθείρει τὰ σπλάχνα μου!
Μύρρα, τὸ σκότος 'ς τὴν πλάσι ἀπλόνεται·
"Ελα καὶ ή νύχτα πλαχόνει δλότυφλη
Τὴν φρίκη φέροντας.

"Ελα... μὰ μόνο πετοῦν φωνάζοντας
Τὰ νυχτοπούλια κ' ἔργονται γύρω μου,
Τρέχουν νὰ φῦνε κάτι ποῦ σάπισε
Μέσα 'ς τὰ στήθη μου.

ΠΑΓΟΣ τοιγύρω 'ς τὸν κάμπο χύνεται
Καὶ τὸ φεγγάρι λάμπει λευκότατο
Σπίτια, καλύβαις μέσα 'ς τὰ κύματα
Κοιμούνται ἀνάσκελα.

Τῶν δέντρων οἱ ἵσκιοι φαίνονται γίγαντες
 'Στὴ γῆ ριμμένοι, κι' ὅταν ὁ ἄνεμος
 Κινεῖ τὰ φύλλα, τρέμω ἀφ' τὸ φόβο μου
 Μήπως τοὺς ξύπνησα.

Καὶ μεσ' ἃς τὸ στῆθος παγόνει τὸ αἷμα μου
 Καὶ λαχταρίζω κυττώντας γύρω μου,
 Μὰ μόνο βλέπω νὰ σέρνω πίσω μου
 Βαρειά τὸν ἵσκιο μου.

Σὰ νυκτοπούλι τρέχω καὶ κρύθομαι
 'Στὴν ἀγκαλιά σου, Μύρρα μου ὀλόγλυκη,
 Καὶ σὰν τὸν γχιώνη σου ψάλλω πένθιμα
 Κάτι τι αἰώνιο.

TΡΕΣΣε σιμά μου, τρέξε καὶ σφίξε με
 'Στὴν ἀγκαλιά σου, Μύρρα μου ἀσύγκριτη,
 Γιὰ ιδὲς γιὰ σένα, γιὰ ιδὲς πῶς ἄναψα
 Φωτιά πελώρια.

Γιὰ ιδὲς τὰ φύλλα που μέσα ἐσκόρπισα
 Πῶς λαμπυρίζουν, γροίκα πῶς τρίζουνε,
 Σὰν κάτι λένε πικρὸ κι' ἀπόκρυφο
 Τώρα που ἀνάψανε.

"Ασε με, Μύρρα, νὰ γύρω ἐπάνω σου
 Καὶ νὰ μεθύσω μεσ' ἃς τὴν ἀγκάλη σου,
 Κι' ἔχου τι λένε βαθειά τὰ σπλάχνα μου
 Τώρα που τ' ἄναψες.

(Νοέμβριος 1898)

ΘΕΤΙΚΙΣΜΟΣ

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

MΙΑΓΑΠΗ ἐδῶ μὲ σπρώγγει
 'Αθύνατη κι' αἰώνια
 'Απὸ τὰ καταγθόνια
 Που μ' ἔρριξε ὁ Θεός.

Καὶ σ' εἰδα μὲ λαχτάρια
 Νὰ ζῆις ταπεινωμένος,
 'Στὸν ἑαυτό σου ξένος
 'Ολόγυρα 'ς τὸ φῶς.

Ἐπέταξα σιμά σου
Σὲ νέφος νὰ σὲ ζώσω,
Τὸν ἵσκιο σου ν' ἀπλώσω
'Στ' ἀνίσκιο σου πλευρό,

(1899)

Κ' ἐκρύφτηκα 'ς τὸ φεῖδος
'Στὴ γῆ κάτι νὰ ρίξω,
Μιὰ πάλη νὰ κηρύξω,
Μί' ἀλήθεια νὰ σου πῶ.

Σ' ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ

All' Illustr frenologo Cesare Lombroso

ΣΤΕΚΕΙΣ κ' ἔσù βουβός καὶ συλλογίζεσαι
Γιατὶ σφικτὰ σὲ δένουνε,
Γιατὶ σὲ πέρουν τόσα πλήθη ἀλύπητα
'Σ τῆς Νέμεσις τὰ χέρια.

"Ἐγκλημα τρομερὸ οἱ ἀνθρώποι ὀλότρεμοι
Πῶς ἔκαμες φωνάζουνε,
Κ' ἔσù ἔξετάζεις μόνος τῇ συνείδησι
Κι' ὅλο γελῶντας σκέψεσαι!.

Βλέπεις πῶς πάντοτ' ἔτρεξες χαρούμενος
'Εκεὶ ποῦ ᾧ φύσις σ' ἔσπρωξε.
Τ' ἀστροπελέκι πέφτει ἀπὸ τὰ οὐράνια
Καὶ μόνο φέρνει θάνατο.

Τ' ἄρματα βλέπεις νὰ κρατοῦν ἐλεύθερα
Ποὺ σὺ μὲ θλίψι σου ἔκρυβες,
Κι' ὅσο τὰ βλέπεις γύρω σου ν' ἀστράφτουνε
Κρυφὴ λαγυτάρα αἰσθάνεσαι.

Βλέπεις σὲ τιμωροῦν γιατὶ ἔγκλημα ἔκαμες,
Γιατὶ ἔβαψες τὰ χέρια σου,
Κι' αὐτοὺς ποιὸς τιμωρεῖ, ωρτᾶς μονάχος σου
Ποὺ τὴ ζωὴ σου πέρουνε!

Ζητῶ σ' ἐσὲ νὰ λύσω αὐτὰ τὰ σίδερα
Καὶ νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο,
Κάπου κ' ἐγὼ νὰ σ' ὀδηγήσω, δύστυχε,
Μὲ μιὰν ἀκτίδα ἀκοίμητη.

"Αν εἰς ἐσένα ἡ φύσι ἐφάνηκε ἄδικη,
Κάτι σ' ἐμᾶς ἔχάρισε
Νὰ δώσουμε σ' ἐσέ, θερμὰ ν' ἀνοίξουμε
Σ' ἐσένα τὴν ἀγκάλη μας.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν χτίσι τὴν ἀπέραντη
Θερμὰ νὰ σ' ὁδηγήσουμε
Καὶ σὲ κάθε θυητὸ ποῦ βλέπεις γύρω σου
Ἐν' ἀδελφὸ ν ἀσῶθρουμε.

Κι' ὅπου ἐν ἀστρῳ θωρεῖς, ὅπου τὸ βλέμμα σου
Τὸν ἥλιο βλέπει ἀντίκρου του,
Νὰ σου ποῦμε μ' ἀπόκρυψη ἀναγάλλιασι,
Εἶναι κ' ἐδῶ πατρίδα σου.

(1899)

ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

ΓΥΡΙΣΕΤΕ 'ς τὴν δύστυχη τὴν χτίσι
Κι' ἀνοίξετε τὸν "Ολυμπὸ καὶ πάλι,
Ἡ λάμψι σας τὰ νέφη νὰ σκορπίσῃ
Καὶ τὴν καρδιὰ ν' ἀκούσουμε νὰ πάλλῃ.

Μὲ τοῦ θυητοῦ ταὶς φλόγαις καὶ τὰ μίση
Λατρέψετε τ' ἀσύγκριτα τὰ κόλλη,
Μὲ θαυμασμὸ νὰ ιδοῦμε αὐτὴ τὴν φύσι
Ολόγρυση βροχὴ νὰ φύγῃ ἀγάλι.

Φέρετε πάλι πίσω τὴ Σεμέλη,
Τέτοια ὡμορφιὰ τὰ μάτια νὰ ξανοίγουν,
Κ' αἰσθανθῆτε κ' ἐσεῖς τῆς γῆς τὰ βέλη.

Γυρίσετε 'ς τὴν πλάσι ποῦ σᾶς κράζει
Ἡ ντροπαλαῖς Μαγδαλινᾶις νὰ φύγουν
Μαζὺ μὲ τὸ Θεὸ ποῦ ταὶς ἀγιάζει.

(Οκτώβριος 1898)

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Μεσ' 'ς τὴν φωλιὰ τὸ φεῖδοι
 Ἐρωτικὰ σφυρίζει
 Καὶ τὴν ὄρα γυρίζει
 Καὶ δέρνεται 'ς τὴν γῆ.

Φωτιὰ τὴν γῆ περνάει
 'Σ τῆς νύχτας τὴν μαυρίλα
 Κι' ἀγάπη, ἀνατριχίλα
 Γροικοῦνε τὰ στοιχειά.

"Ο, τι 'ς τὸ στῆθος μένει
 Ξυπνᾷ, βογγᾷ καὶ πάλλει,
 Μιὰ νύχτα ὁ γκιώνης ψάλλει
 "Οπου δὲ θάχη αύγή.

Κ' ἐγὼ σὲ τέτοια φλόγα
 Ποὺ κάθε σῶμα λυόνει,
 Πέρων ςωὴ ἀφ' τὸ γκιώνη
 Κι' ἀγάπη ἀφ' τὴν ὄχιά.

ΑΡΧΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΨΙΛΟ ΨΙΛΟ πέφτει τὸ χιόνι δλόγυρα
 Τὸ χόρτο ἀργὰ σκεπάζοντας.
 Τὰ χιονισμένα δέντρα, ὥ "Αννα, μοιάζουνε
 Μ' ἀμυγδαλιαὶς π' ἀνθίζουνε.

Τὸ μονοπάτι τῷρα πλειὰ δὲ φαίνεται
 Ποὺ μ' ὁδηγοῦσε σπίτι σου.
 Τίποτα πλειὰ δὲ βλέπω, μὰ τὸ βῆμά μου
 Σ' ἐσὲ τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

Τίποτα πλειὰ δὲ βλέπω, κι' ἀν τὴν στέγη σου
 Διαμιᾶς τὸ χιόνι ἐσκέπασε,
 'Απάνω ἔκει γυρίζουν φτερουγίζοντας
 Δυὸς περιστέρια δλόλευκα.

'Σ τὴν παγερὴ γαλήνη τὴν κατάλευκη
 'Λσπροεντυμένη πρόβαλε,
 *Ω "Αννα μου γλυκειά, νὰ ιδήσ τὸν ἥλιο
 Ποὺ βγαίνει ἀπ' ἄσπρα σύγνεφα.

Κ' ἐγὼ 'ς τὴν τόση γύρω μας λευκότητα,
 Κύκνος κ' ἐγὼ κατάλευκος,
 Τρέχω νὰ ψάλλω ἀπάνω 'ς τὴν ἀγκάλη σου
 Τὸ πλειό λευκὸ τραχοῦδι μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

